

Ağzımda bir demir tadı oluyor böyle zamanlar. Yazman gerektiğini bilir, yazamazsın, müptelanın ilacını bildiği gibi, sen de bilirsin.

Kendimde bir kekrelik hissetmeye başladım, yazıya karşı da bir yabancılaşma. Garip bir konu yokluğu. Konu çok aslında, ama yazmak istediğim bir konu, bana ilginç gelecek, yok.

Bir de, itiraf etmek gerekirse, kendi kendime konuşmaktan sıkıldım. Böyle zamanlarda kendimi *sosyal medyaya* itelemeye çalışırım, şimdi de öyle yapıyorum ama sanırım yanlış yere doğru gidiyorum, Türkiyeden ve onun aptalca meselelerinden uzaklaşıyorum. Biraz önce twitter hesabımı kontrol ettim ve en ufak bir ilginçlik göremedim. Kendimi bir diyaloga girmek için zorluyorum ama olmuyor. Kimsede bulunmayı yazmak gerek herhalde.

Robotlara, siyasi yazılara, felsefi denemelere, hikaye taslaklarına hoşgeldin diyoruz; gidenlerse aşk ve sair müskirata dair yazılar.

Bir arkadaşım uzun yolda araba sürerken uykusu gelince gaza bastığını ve bu sayede uyandığını anlatmıştı, ben de buralarda uykum gelince sanırım gaza basma ihtiyacı hissediyorum.

Ah, bir de anlaşılmak kaygısı olmasa.